

Dokument ze zasedání

A8-0168/2018

14.5.2018

ZPRÁVA

o provádění směrnice 2012/29/EU, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu
(2016/2328(INI))

Výbor pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci
Výbor pro práva žen a rovnost pohlaví

Zpravodajky: Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Angelika Mlinar

Postup společných schůzí výborů – článek 55 jednacího řádu

OBSAH

	Strana
VYSVĚTLUJÍCÍ PROHLÁŠENÍ – SHRUTÍ SKUTEČNOSTÍ A ZJIŠTĚNÍ.....	3
NÁVRH USNESENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU.....	5
INFORMACE O PŘIJETÍ V PŘÍSLUŠNÉM VÝBORU	25
JMENOVITÉ KONEČNÉ HLASOVÁNÍ V PŘÍSLUŠNÉM VÝBORU	26

VYSVĚTLUJÍCÍ PROHLÁŠENÍ – SHRnutí SKUTEČNOSTÍ A ZJIŠTĚNÍ

Cílem této zprávy je posouzení provádění směrnice 2012/29/EU, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu v členských státech EU. Soustředí se především na její konzistentnost, relevantnost, účelnost a účinnost. Zahrnuje přitom rozmanité aspekty uplatňování této směrnice: právní prováděcí opatření na úrovni členských států, provádění směrnice v praxi, užitek, který přináší obětem, a také problémy, se kterými se potýká. Na závěr zpráva uvádí řadu doporučení určených Komisi a členským státům, která se týkají dalšího prosazování provádění směrnice v budoucnu.

Evropský parlament má významnou úlohu při podpoře dalšího úsilí o posílení řádného uplatňování směrnice na úrovni EU, a to prostřednictvím podpory a prosazování práv obětí zločinu obecně a konkrétně prostřednictvím finanční podpory EU zaměřené na odpovídající soudní vzdělávání.

Parlament by měl rovněž podporovat a prosazovat větší konzistentnost jednotlivých legislativních nástrojů EU, které se týkají práv obětí, prostřednictvím jednoduššího přístupu a zajištěním jednotnějšího procesu.

Členské státy měly směrnicí provést do 16. listopadu 2015. V listopadu 2017 tuto směrnicí oficiálně provedlo 23 z 27 členských států (Dánsko si v případě této směrnice vyjednalo výjimku). Evropská komise však ještě neposoudila provedení směrnice ve vnitrostátním právu a její uplatňování, ačkoliv její ohlašovací povinnosti podle článku 29 směrnice měly být splněny v listopadu 2017.

Po svém jmenování obě spoluzpravodajky sbíraly údaje a vycházely mimo jiné z následujících zdrojů:

- slyšení pořádané na společné schůzi výborů LIBE a FEMM dne 11. ledna 2018;
- posouzení dopadu ex post vypracované parlamentními výzkumnými službami, které bylo zveřejněno v prosinci 2017;
- výměna informací s příslušnými zúčastněnými stranami z institucí a organizací na ochranu obětí;

POSOUZENÍ

Každý rok se mnoho osob v EU stane oběťmi zločinu – policii je nahlášeno okolo 30 milionů trestných činů, v to nepočítaje méně závažné trestné činy. Víc a víc lidí cestuje, žije nebo studuje v zahraničí, a stávají se proto potenciálními oběťmi trestných činů spáchaných v jiné než jejich vlastní zemi. EU je pověřena zajistit, aby byli občané a cizinci cestující v rámci jejich hranic chráněni.

Oběti musí mít právo:

- na vzájemně srozumitelnou komunikaci s orgánem veřejné moci (např. jasný a srozumitelný jazyk);
- na informace od prvního kontaktu s příslušným orgánem;
- podat oficiální trestní oznámení a obdržet písemné potvrzení;

- na tlumočení a překlad (alespoň během výpovědi/výslechu oběti);
- na informace o průběhu trestního řízení;
- na služby podpory pro oběti.

Byla identifikována řada faktorů, které mohou ohrozit účinnost směrnice v praxi, včetně:

- nedostatečných opatření na zvyšování povědomí doprovázejících provádění směrnice;
- nedostatku informací dostupných v jazyce, kterému oběti mohou porozumět, případně včetně snadno srozumitelného nebo znakového jazyka;
- nedostatečné finanční podpory na poskytování služeb a chybějící koordinace mezi podpůrnými službami, policií, státními zástupci a dalšími příslušnými činiteli;
- nedostatečného zapojení zúčastněných stran a vzdělávání odborníků z praxe.

Jedna z klíčových otázek týkající se rozdílů ve vnitrostátních trestněprávních předpisech, které mají vliv na ochranu obětí, se týká používání odlišných definic klíčových pojmů členskými státy; především rozdíly v definici pojmu „oběť“ naznačují, že vnitrostátní právní úprava vymezuje pojem různou mírou, např. co se týká členů rodiny (viz oddíl 3.4 „Definice obětí trestného činu“). Pronásledování (tzv. stalking) je další příklad definice, kterou ne všechny členské státy ve svých trestních zákonících zohledňují.

Oblast, ve které zaznamenala většina členských států značný pokrok na legislativní i administrativní úrovni, se týká individuálního posuzování obětí (článek 22 směrnice). Zavedení individuálního posuzování, když oběti nahlásí trestný čin, je zásadní k zajištění toho, aby jejich potřeby a možnosti byly náležitě posouzeny odborníky v praxi. Žádná oběť nemůže být odpovídajícím způsobem podpořena, pokud úředníci v první linii (ve většině případů policie, které oběť trestný čin oznámí) neznají osobní vlastnosti obětí, typ nebo povahu trestného činu a okolnosti trestného činu.

Způsoby individuálního posuzování obětí se nicméně velice různí napříč členskými státy a v některých případech individuální posouzení výhradně spočívá v „zaškrťování kolonek“. Kromě toho, i kdyby byla individuální posuzování obětí prováděna odpovídajícím způsobem v celé EU, dostupnost struktur pro podporu obětí není v členských státech jednotná, a to někdy dokonce ani v rámci samotného členského státu. Řádná koordinace na úrovni členských států je navíc i nadále výzvou. Poskytovatelé služeb na podporu obětí zločinu jsou obvykle organizováni vládou nebo nevládními organizacemi a často fungují vedle sebe, čímž vyvstává otázka jednotného a dlouhodobého financování podpory služeb a otázka jejich příslušných povinností.

ZÁVĚRY

Spoluzpravodajky důrazně doporučují všem členským státům, aby směrnici provedly a v plné míře uplatňovaly.

Poukazují rovněž na to, že členské státy by se měly vyvarovat případných nedostatků v provádění směrnice z důvodu různého výkladu na vnitrostátní úrovni a z důvodu rozdílů ve vnitrostátním trestním právu, které mají vliv na ochranu obětí.

NÁVRH USNESENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU

o provádění směrnice 2012/29/EU, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu (2016/2328(INI))

Evropský parlament,

- s ohledem na články 2 a 3 Smlouvy o Evropské unii (SEU) a na články 8, 10, 18, 19, 21, 79 a 82 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU),
- s ohledem na články 3, 6, 20, 21, 23, 24, 41 a 47 Listiny základních práv Evropské unie,
- s ohledem na Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP),
- s ohledem na Všeobecnou deklaraci lidských práv přijatou v roce 1948 Valným shromážděním OSN,
- s ohledem na Úmluvu OSN o právech dítěte z roku 1989,
- s ohledem na Úmluvu OSN o odstranění všech forem diskriminace žen z roku 1979,
- s ohledem na deklaraci o základních zásadách spravedlnosti pro oběti zločinů a zneužívání moci, kterou dne 29. listopadu 1985 přijalo Valné shromáždění OSN,
- s ohledem na Úmluvu Rady Evropy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí („Istanbulská úmluva“) a na rozhodnutí Rady (EU) 2017/865¹ a (EU) 2017/866 ze dne 11. května 2017² o podpisu Úmluvy Rady Evropy o prevenci a potírání násilí na ženách a domácího násilí jménem Evropské unie,
- s ohledem na doporučení Výboru ministrů Rady Evropy CM/Rec(2006)8 členským státům ze dne 14. června 2006 o pomoci obětem trestných činů,
- s ohledem na doporučení Výboru ministrů Rady Evropy CM/Rec(2010)5 členským státům ze dne 31. března 2010 o opatřeních pro boj proti diskriminaci na základě sexuální orientace a genderové identity,
- s ohledem na rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení,
- s ohledem na závěry Rady ze dne 6. prosince 2013 o boji proti trestným činům z nenávisťi v EU a ze dne 5. června 2014 o předcházení všem formám násilí páchaného na ženách a dívkách, včetně mrzačení ženských pohlavních orgánů, a boji proti tomuto násilí,
- s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541 ze dne 15. března 2017 o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady

¹Úř. věst. L 131, 20.5.2017, s. 11.

² Úř. věst. L 131, 20.5.2017, s. 13.

2002/475/SVV a mění rozhodnutí Rady 2005/671/SVV¹,

- s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/800 ze dne 11. května 2016 o procesních zárukách pro děti, které jsou podezřelými nebo obviněnými osobami v trestním řízení²,
- s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 606/2013 ze dne 12. června 2013 o vzájemném uznávání ochranných opatření v občanských věcech³,
- s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU ze dne 25. října 2012, kterou se zavádějí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu a kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV⁴,
- s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu⁵,
- s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/36/EU ze dne 5. dubna 2011 o prevenci obchodování s lidmi, boji proti němu a o ochraně obětí, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/629/SVV⁶,
- s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011 o boji proti pohlavnímu zneužívání a pohlavnímu vykořisťování dětí a proti dětské pornografii, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2004/68/SVV⁷,
- s ohledem na své usnesení ze dne 14. prosince 2017 o uplatňování směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/93/EU ze dne 13. prosince 2011 o boji proti pohlavnímu zneužívání a pohlavnímu vykořisťování dětí a proti dětské pornografii⁸,
- s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/42/EU ze dne 3. dubna 2014 o zajišťování a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti v Evropské unii⁹,
- s ohledem na směrnici Rady 2004/80/ES ze dne 29. dubna 2004 o odškodňování obětí trestných činů¹⁰,
- s ohledem na studii nazvanou „Jak mohou EU a členské státy lépe pomáhat obětem terorismu?“, kterou v září 2017 zveřejnila tematická sekce Evropského parlamentu pro občanská práva a ústavní záležitosti,
- s ohledem na šetření Agentury EU pro základní práva (agentura FRA) s názvem „Druhé šetření o menšinách a diskriminaci v Evropské unii“ zveřejněné v roce 2017,
- s ohledem na studii agentury FRA s názvem „Justice vstřícná k dětem – Perspektivy

¹Úř. věst. L 88, 31.3.2017, s. 6.

² Úř. věst. L 132, 21.5.2016, s. 1.

³ Úř. věst. L 181, 29.6.2013, s. 4.

⁴ Úř. věst. L 315, 14.11.2012, s. 57.

⁵ Úř. věst. L 338, 21.12.2011, s. 2.

⁶ Úř. věst. L 101, 15.4.2011, s. 1.

⁷ Úř. věst. L 335, 17.12.2011, s. 1.

⁸ Přijaté texty, P8_TA(2017)0501.

⁹ Úř. věst. L 127, 29.4.2014, s. 39.

¹⁰ Úř. věst. L 261, 6.8.2004, s. 15.

a zkušenosti dětí, které se účastnily soudních řízení jako oběti, svědkové nebo účastníci řízení v devíti členských státech EU“ zveřejněnou v únoru 2017,

- s ohledem na zprávu agentury FRA o základních právech z roku 2017 zveřejněnou v květnu 2017,
- s ohledem na zprávu agentury FRA o základních právech z roku 2016 zveřejněnou v květnu 2016,
- s ohledem na studii agentury FRA s názvem „Oběti trestných činů v EU: rozsah a charakter podpory pro oběti“, která byla zveřejněna v lednu 2015,
- s ohledem na studii agentury FRA s názvem „Závažné formy pracovního vykořisťování: pracovníci pohybující se uvnitř nebo do Evropské unie“, která byla zveřejněna v červnu 2015,
- s ohledem na zprávu agentury FRA s názvem „Násilí páchané na ženách: průzkum v celé EU“, která byla zveřejněna v březnu 2014,
- s ohledem na zprávu o projektu IVOR s názvem „Provádění reformy systému trestního soudnictví v EU se zaměřením na oběti“, která byla zveřejněna dne 6. května 2016,
- s ohledem na zprávu Evropského institutu pro rovnost žen a mužů (EIGE) s názvem „Analýza směrnice o právech obětí z genderového hlediska“,
- s ohledem na zásady z Yogyakarty plus 10 ze dne 10. listopadu 2017 („zásady a povinnosti států, pokud jde o uplatňování mezinárodního práva v oblasti lidských práv ve vztahu k sexuální orientaci, pohlavní identitě, vyjádření pohlavní identity a pohlavním znakům“),
- s ohledem na své usnesení ze dne 12. září 2017 o návrhu rozhodnutí Rady o uzavření, jménem Evropské unie, Úmluvy Rady Evropy o prevenci a potírání násilí na ženách a domácího násilí¹,
- s ohledem na hodnocení provádění směrnice 2012/29/EU v Evropské unii, které vypracovalo oddělení pro následné posuzování, jež spadá pod výzkumnou službu Evropského parlamentu (EPRS),
- s ohledem na článek 52 jednacího řádu a čl. 1 odst. 1 písm. e) a přílohu 3 rozhodnutí Konference předsedů ze dne 12. prosince 2002 o postupu udělování svolení k vypracování zpráv z vlastního podnětu,
- s ohledem na společná jednání Výboru pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci a Výboru pro práva žen a rovnost pohlaví podle článku 55 jednacího řádu,
- s ohledem na zprávu Výboru pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci a Výboru pro práva žen a rovnost pohlaví (A8-0168/2018),

A. vzhledem k tomu, že směrnice 2012/29/EU ze dne 25. října 2012, kterou se zavádí

¹ Přijaté texty, P8_TA(2017)0329.

minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu („směrnice o právech obětí“), usiluje o to, aby se oběti trestných činů dostaly do středu systému trestního soudnictví, a má za cíl posílit práva obětí trestných činů tak, aby všechny oběti trestných činů mohly požívat stejné úrovně práv bez ohledu na to, kde k činu došlo, jaká je jejich státní příslušnost nebo zda mají v dané zemi právo k pobytu;

- B. vzhledem k tomu, že k září 2017 provedlo 23 z 27 členských států směrnici o právech obětí ve svých vnitrostátních právních předpisech; vzhledem k tomu, že Komise zahájila 16 řízení o nesplnění povinnosti proti těm členským státům, které dosud nezajistily plný soulad se směrnicí v praxi; vzhledem k tomu, že směrnice umožnila dosáhnout pokroku při řešení otázky obětí trestných činů v jiném členském státě; vzhledem k tomu, že v přeshraničních případech dosud přetrvávají nedostatky;
- C. vzhledem k tomu, že ačkoliv na úrovni EU existují jednotné normy a nástroje, které zlepšují životy občanů EU, s oběťmi trestné činnosti se dosud v každé zemi zachází jinak;
- D. vzhledem k tomu, že i přes řadu změn, které členské státy zavedly, nemají oběti trestných činů často dostatečné povědomí o svých právech, čímž se v praxi oslabuje účinnost směrnice o právech obětí a zejména požadavek týkající se přístupu k informacím;
- E. vzhledem k tomu, že vedle právní pomoci klasifikují sdružení na podporu obětem potřeby obětí do čtyř kategorií: právo na spravedlnost, důstojnost, pravdu a připomínání, z nichž poslední podmínka znamená bezpodmínečné odmítnutí terorismu;
- F. vzhledem k tomu, že v některých členských státech nejsou dostatečné služby na podporu obětí a jejich koordinace na místní, regionální, vnitrostátní a mezinárodní úrovni, což obětem znesnadňuje přístup k existujícím podpůrným službám;
- G. vzhledem k tomu, že azylové domy, centra a telefonní linky pomoci představují pro ženy, jež se staly obětí násilí, i pro jejich děti hlavní prvky podpory; vzhledem k tomu, že azylových domů a center pro ženy je v Evropě nedostatek; vzhledem k tomu, že je naléhavě nutné zřídit více azylových domů pro ženy, neboť poskytují bezpečí, ubytování, poradenství a podporu ženám, které se staly oběťmi domácího násilí, i jejich dětem; vzhledem k tomu, že nedostatek azylových domů pro ženy může ohrožovat životy;
- H. vzhledem k tomu, že v případě, že k teroristickému útoku dojde v jednom členském státě a oběť je rezidentem jiného členského státu, měly by oba členské státy úzce spolupracovat při poskytování pomoci oběti;
- I. vzhledem k tomu, že kdyby orgány státní správy a vnitrostátní instituce přijaly účinná a ochranná opatření na pomoc obětem, občané by tyto orgány a instituce podporovali a důvěřovali jim, což by zlepšilo jejich pověst;
- J. vzhledem k tomu, že celá řada zdravotníků pravděpodobně přijde do kontaktu s oběťmi, zejména s oběťmi násilí na základě pohlaví, a oběti je při hlášení trestného činu často kontaktují jako první; vzhledem k tomu, že je dokázáno, že zdravotníci, jako například

lékaři a ostatní kliničtí pracovníci, nejsou dostatečně vyškoleni, jak účinně jednat v reakci na násilí na základě pohlaví;

- K. vzhledem k tomu, že ženy, které jsou obětí násilí na základě pohlaví, vždy potřebují zvláštní podporu a ochranu, neboť jsou obzvláště zranitelné z hlediska sekundární a opakované viktimizace;
- L. vzhledem k tomu, že v EU dosud často nedochází k ohlašování násilných incidentů a jejich pachatelů, a to zejména v případech týkajících se menšin, migrantů, osob se závislým nebo nejistým statutem, pokud jde o právo k pobytu, lesbicky, homosexuálně, bisexuálně, transsexuálně a intersexuálně orientovaných osob, antisemitských přečinů, sexuálního zneužívání dětí, domácího násilí a násilí na základě pohlaví, obchodování s lidmi a obětí nucené práce; vzhledem k tomu, že přibližně dvě třetiny obětí násilí na základě pohlaví trestný čin žádným orgánům nenahlásí, protože se obávají odvety, zahanbení a sociální stigmatizace;
- M. vzhledem k tomu, že k trestným činům z nenávisti namířeným proti LGBTI osobám dochází v celé EU; vzhledem k tomu, že tyto trestné činy často nejsou hlášeny, a tudíž nemohou být respektována práva obětí;
- N. vzhledem k tomu, že studie agentury FRA s názvem „Zvýšit viditelnost trestných činů z nenávisti v Evropské unii: uznávání práv obětí“ uvádí, že u osob s přistěhovaleckým statutem existuje vyšší pravděpodobnost, že se stanou obětí trestného činu, a to nezávisle na dalších známých rizikových faktorech;
- O. vzhledem k tomu, že ve všech členských státech vzrostl počet rasově motivovaných trestných činů z nenávisti namířených proti migrantům a uchazečům o azyl; vzhledem k tomu, že jen velmi málo pachatelů těchto trestných činů z nenávisti bylo postaveno před soud;
- P. vzhledem k tomu, že přestože jsou podle článku 1 směrnice všem obětem trestného činu přiznána rovná práva bez diskriminace, ve skutečnosti většina členských států nezavedla žádné politiky ani procesy k zajištění toho, aby oběti bez dokladů mohly bezpečně nahlásit závažné pracovní vykořisťování, násilí na základě pohlaví a další formy zneužívání bez rizika postihu z důvodu nelegální migrace; vzhledem k tomu, že tato situace neúměrně často postihuje ženy a dívky a že ženy a dívky jsou také více vystaveny obchodování s lidmi a pohlavnímu vykořisťování; vzhledem k tomu, že druhé šetření agentury FRA ohledně menšin a diskriminace v Evropské unii uvádí, že pouze jeden z osmi respondentů ohlásil poslední případ diskriminace, jíž byl vystaven kvůli svému etnickému nebo přistěhovaleckému původu, či v jeho souvislosti podal stížnost;
- Q. vzhledem k tomu, že článek 1 směrnice uvádí, že práva, jež jsou v ní stanovena, se nediskriminačním způsobem vztahují na všechny oběti, a to i bez ohledu na to, zda mají v dané zemi právo k pobytu;
- R. vzhledem k tomu, že iniciativa #MeToo jasně ukázala, že systém soudnictví nezajišťuje ženám a dívkám dostatečnou spravedlnost a ochranu, a že se tudíž obětem násilí na základě pohlaví nedostává potřebné podpory;

- S. vzhledem k tomu, že ratifikace a plné provedení Istanbulské úmluvy poskytuje soudržný evropský právní rámec pro prevenci a potírání násilí vůči ženám a pro ochranu obětí tohoto násilí; vzhledem k tomu, že definice násilí na základě pohlaví by měla být založena na Istanbulské úmluvě a měla by zohledňovat strukturální povahu násilí vůči ženám a ostatní formy násilí na základě pohlaví i to, že se úzce prolíná s nerovností mezi ženami a muži, která ve společnosti stále existuje; vzhledem k tomu, že na násilí, k němuž dochází v úzkém svazku, je třeba pohlížet z genderového hlediska, jelikož nepoměrně častěji postihuje ženy;
- T. vzhledem k tomu, že ženy jsou častěji vystaveny pronásledování (tzv. stalkingu), což je běžná forma násilí na základě pohlaví, a vzhledem k tomu, že sedm členských států nepovažuje pronásledování ve svých trestných zákonících za specifický trestný čin;
- U. vzhledem k tomu, že je nutné věnovat zvláštní pozornost bezpečnosti a ochraně dětí těch žen, které se staly oběťmi násilí na základě pohlaví a domácího násilí;
- V. vzhledem k tomu, že jsou oběti často nedostatečně informovány o soudním řízení a jeho výsledcích; vzhledem k tomu, že jsou oběti o propuštění pachatele příliš často neočekávaně informovány prostřednictvím sdělovacích prostředků nebo jiných vnějších faktorů, namísto toho, aby jim tuto informaci sdělily příslušné orgány;
- W. vzhledem k tomu, že oběti a jejich rodinní příslušníci nejsou dostatečně informováni o svých právech, pokud k trestnému činu dojde v jiném členském státě, než ve kterém má oběť bydliště; vzhledem k tomu, že jednotlivé členské státy mají různé definice pojmu „oběť“; vzhledem k tomu, že se působnost vnitrostátních právních předpisů proto často liší (někdy je rozšířena například i na rodinné příslušníky);
- X. vzhledem k tomu, že snadno dostupné a široce zveřejňované telefonní linky pomoci jsou pro mnoho žen prvním krokem ke získání pomoci a podpory, kterou potřebují, když zažívají násilí v rámci úzkého svazku;
- Y. vzhledem k tomu, že pouze 27 % Evropanů zná jednotné evropské telefonní číslo tísňového volání 112; vzhledem k tomu, že ne každý už k němu má přístup;
- Z. vzhledem k tomu, že v nezanedbatelném počtu případů je oběť nejdůležitějším svědkem řízení a je nutné ji chránit před případnou pomstou nebo výhrůžkami ze strany pachatele a zabránit opakované nebo sekundární viktimizaci; vzhledem k tomu, že svědecká výpověď je klíčová pro řádné fungování a důvěryhodnost systému trestního soudnictví a je zásadní pro účinné vyšetřování a stíhání organizované trestné činnosti a teroristických skupin, jež může vést k jejich rozkrytí; vzhledem k tomu, že by členské státy měly přijmout vhodná opatření na účinnou ochranu svědků a posílit výměnu osvědčených postupů a mezinárodní spolupráci v této oblasti;
- AA. vzhledem k tomu, že jsou hlášeny nedostatky při provádění směrnice o právech obětí, zejména pokud jde o:
- poskytování náležitých služeb obětem na základě jejich zvláštních potřeb;
 - řádné uplatňování požadavků týkajících se zajištění individuálního posuzování obětí;

- řádné zavedení mechanismů, které domnělému pachateli umožní obdržet kopii trestního oznámení;
 - zajištění rovného přístupu ke specializovaným podpůrným službám pro všechny oběti, včetně osob se zdravotním postižením, LGBTI osob, dětských obětí, obětí násilí na základě pohlaví, včetně sexuálního násilí, a obětí trestných činů spáchaných z nenávisti nebo ze cti, a to bez na to, zda mají v dané zemi právo k pobytu;
 - zajištění rychlého a účinného trestního řízení, které bude citlivé k obětem a zohlední zvláštní potřeby nejzranitelnějších skupin;
 - shromažďování a analýzu údajů o kultuře násilí, misogynii a genderových stereotypch a o jejich propojení s výskytem trestných činů z nenávisti;
 - informování obětí o situaci příslušných pachatelů podle trestního nebo procesního práva;
- AB. vzhledem k tomu, že oběti trestné činnosti často uvádějí, že utrpení vyplývající ze soudního řízení je samo o sobě druhem viktimizace – sekundární či opakované; vzhledem k tomu, že k faktorům, které mají vliv na to, jak oběti tento systém vnímají, patří mimo jiné to, jak je s nimi během soudního řízení zacházeno, jakou nad ním mají kontrolu a nakolik jsou do něj zapojeny;
- AC. vzhledem k tomu, že oběti terorismu byly zasaženy útoky, jejichž skutečným cílem bylo v konečném důsledku uškodit společnosti nebo větší skupině, kterou představují; vzhledem k tomu, že z důvodu zvláštní povahy trestného činu, který na nich byl spáchán, potřebují mimořádnou pozornost, podporu a společenské uznání;
- AD. vzhledem k tomu, že určitá práva, jako právo na finanční pomoc a odškodnění, nebyla obětem teroristických útoků v Bruselu z roku 2016 přiznána nebo nebyla řádně vykonána v souladu s ustanoveními směrnice o právech obětí;

Posouzení provádění směrnice

1. negativně hodnotí skutečnost, že Komise do listopadu 2017 nepředložila Parlamentu a Radě zprávu o uplatňování směrnice o právech obětí v souladu s článkem 29 směrnice; vyzývá členské státy, aby spolupracovaly a zasílaly Komisi všechny relevantní údaje a statistiky s cílem usnadnit jí posuzování provádění této směrnice;
2. kriticky se staví k tomu, že k září 2017, dva roky po uplynutí lhůty pro provedení směrnice o právech obětí ve vnitrostátním právu, směrnicí oficiálně provedlo pouze 23 z 27 členských států, z nichž některé navíc zajistily pouze částečný soulad a pouze s některými ustanoveními;
3. bere na vědomí úspěšné provádění některých ustanovení směrnice o právech obětí v některých členských státech, zejména pokud jde o:
 - právo na tlumočení a překlad,
 - právo na slyšení,

- právo dětských obětí na ochranu,
 - práva obětí při podávání trestního oznámení,
 - právo na informace od prvního kontaktu s příslušným orgánem;
4. vyjadřuje nicméně politování nad zbývajícími závažnými nedostatky v provádění a uplatňování směrnice v mnohých členských státech, zejména pokud jde o:
- složité postupy pro přístup k podpůrným službám a nedostatky v systému pro podporu obětí, včetně špatného přístupu k právní pomoci a odškodnění, nedostatečné finanční podpory a chybějící koordinace mezi podpůrnými službami a nekonzistentních referenčních mechanismů,
 - skutečnost, že srozumitelné informace nejsou často poskytovány ve více než jednom jazyce, což de facto komplikuje situaci oběti, která by chtěla žádat o ochranu v zahraničí v jiném členském státě,
 - nedostatek legislativní podpory v přeshraničních případech a práva obětí s bydlištěm v jiných členských státech a chybějící opatření k zajištění toho, aby žádný nebo nejistý pobytový status nepředstavoval pro oběti překážku, pokud jde o jejich schopnost domáhat se svých práv podle této směrnice;
5. zdůrazňuje, že je zásadní, aby první kontakt s obětí, zejména v případech obětí násilí na základě pohlaví, proběhl korektně; konstatuje však, že některé nejzranitelnější oběti – jako jsou např. nezletilé oběti, oběti bez vzdělání, osoby se zdravotním postižením nebo starší osoby a (z jazykových důvodů) migranti a oběti obchodování s lidmi – mohou mít potíže s porozuměním informacím, které jim jsou poskytovány, v důsledku čehož není jejich právo na informace stanovené v článku 4 směrnice plně uplatňováno, a proto je nezbytné zajistit přítomnost kvalifikovaného odborníka na pomoc obětem; konstatuje, že článek 4 je jednou ze silných stránek směrnice, neboť obětem pomáhá uplatnit jejich právo na dostupnou podporu a ochranu stanovené v této směrnici;
6. vyzývá členské státy, aby podporovaly snadný přístup ke spravedlnosti a bezplatné poskytování náležité právní pomoci, jelikož to velkou mírou přispívá k prolomení mlčení a ke zvyšování důvěry obětí v systém trestního soudnictví, snižuje možnost beztrestnosti a umožňuje obětem zahájit proces psychologického zotavení;
7. žádá všechny členské státy, aby provedly a účinně uplatňovaly právo všech obětí a možných obětí na informace, které je zaručeno v článku 4 směrnice o právech obětí; zdůrazňuje, že je třeba zlepšit informační mechanismy v členských státech, aby oběti měly nejen přehled o svých právech, ale aby také věděly, kam se mají obrátit za účelem jejich uplatnění; připomíná, že odborníci, kteří se věnují obětem v první instanci, by pro ně měli být současně prvním kontaktním bodem, od kterého obdrží informace o svých právech a programech určených k řešení situací, které vedou k viktimizaci; zdůrazňuje, že nedostatečné poskytování informací oběti před trestním řízením, v jeho průběhu a po

něm má za následek, že oběť nemůže dostatečně využívat svých práv a je nespokojena se systémem spravedlnosti a odrazována od aktivní účasti na trestních řízeních;

8. vyjadřuje politování nad skutečností, že příliš mnoho členských států nezohlednilo ve svých vnitrostátních právních předpisech individuální posuzování obětí, což vede k neefektivnosti, pokud se jedná o odhalování a určování jejich zvláštních potřeb a zacházení s nimi s respektem a důstojností, a v důsledku toho k neúčinnému poskytování ochrany dle jejich specifických potřeb;
9. konstatuje, že neprovedení směrnice do vnitrostátního práva v některých členských státech znamená, že občané těchto členských států trpí diskriminací, pokud jde o dodržování jejich práv jakožto evropských občanů;
10. vyjadřuje politování nad tím, že směrnice o právech obětí omezuje vykonávání práva obětí na právní pomoc na základě ustanovení, která ukládají členským státům povinnost poskytnout právní pomoc pouze tehdy, pokud má oběť postavení účastníka trestního řízení, a která stanoví, že podmínky nebo procesní pravidla, podle kterých mají oběti přístup k právní pomoci, jsou určovány vnitrostátním právem; zdůrazňuje, že tato omezení mohou být obzvláště zatěžující pro oběti násilí založeného na pohlaví, které nechtějí podat trestní oznámení a jejichž případy nebudou nikdy projednány jako součást systému trestního soudnictví;
11. konstatuje, že kvůli jiným nástrojům, které práva obětí podobným způsobem postupně doplňují, se soudržnost se směrnicí o obětech stává stále komplikovanější;
12. připomíná, že státní příslušníci třetích zemí a občané EU, kteří se stali obětí trestného činu v jiném členském státě, mohou bez ohledu na svůj pobytový status rovněž požívat práv, podpory a ochrany na základě této směrnice a že oběti trestných činů spáchaných v jiném členském státě, než ve kterém mají bydliště, mohou podat trestní oznámení příslušným orgánům v členském státě svého bydliště; konstatuje však, že toto právo je často oslabeno nepřesnostmi v ustanoveních členských států týkajících se exterritoriality; vyzývá členské státy k zajištění toho, aby pobytový status nebyl kritériem, na jehož základě oběti požívají svých práv v plném rozsahu, a aby upřesnily svá vnitrostátní ustanovení týkající se exterritoriality; vyzývá členské státy, aby obětem trestných činů, které nemají bydliště na jejich území, zaručily přístup k podpůrným službám a informacím o jejich právech a aby přijaly zvláštní opatření zaměřená především na práva všech obětí na odškodnění a práva obětí v souvislosti s trestním řízením; vyzývá v tomto ohledu členské státy, aby přijaly vhodná opatření ve prospěch usnadnění spolupráce mezi svými příslušnými orgány nebo subjekty poskytujícími odbornou podporu, aby byl zajištěn účinný přístup obětí k uvedeným informacím a službám;
13. připomíná členským státům, že oběti, které jsou v nelegálním postavení s ohledem na své právo pobytu, by rovněž měly mít přístup k právům a službám, včetně přístřeší a jiných specializovaných služeb podle této směrnice, jako je právní ochrana a psychosociální a finanční podpora ze strany členských států, a to bez obav, že budou vypovězeny; vyzývá členské státy, aby zavedly opatření k zajištění toho, aby tato práva a služby byly poskytovány bez diskriminace; vítá, že některé členské státy se rozhodly udělovat obětem z řad neregistrovaných migrantů povolení k pobytu z humanitárních důvodů nebo na dobu trestních řízení, což by mohlo pomoci k tomu, aby oběti trestné činy oznamovaly a aby se tak podpořil boj proti beztrestnosti pachatelů; vybízí členské

státy, aby ve vnitrostátní právní úpravě zakotvily způsoby, jakými se mohou oběti se závislým pobytovým statutem vymanit ze situací zneužívání tím, že jim bude umožněno získat nezávislý pobytový status; naléhavě žádá Komisi, aby podporovala a usnadňovala výměny a vyhodnocování stávajících osvědčených postupů mezi členskými státy, jež integrují hledisko obětí a občanské společnosti;

Doporučení

Individuální posouzení

14. připomíná, že jedním z nejdůležitějších cílů směrnice o právech obětí je zlepšit postavení obětí trestné činnosti v celé EU a umístit je do středu trestního soudnictví;
15. vyzývá členské státy, aby posílily práva obětí trestných činů z nenávisti, a to včetně případů, kdy jsou páchané vůči osobám LGBTI, nebo trestných činů s rasovými motivy;
16. zdůrazňuje skutečnost, že individuální posuzování je klíčové, neboť zlepšuje postavení všech obětí tím, že jim poskytuje informace o jejich právech, zejména o právu rozhodovat v řízeních, kterých jsou účastníky, a v případě dětí o právu na přístup ke specifickým procesním zárukám, které se na ně vztahují od samého začátku soudního řízení; vyzývá členské státy, aby ve svých právních předpisech náležitým způsobem provedly včasné individuální posuzování obětí, v případě potřeby i během jejich prvního kontaktu s příslušným orgánem, neboť se jedná o zásadní procedurální krok ke zjištění a rozeznání zvláštních potřeb obětí, aby jim mohla být následně poskytnuta zvláštní ochrana v souladu s jejich potřebami a předešlo se sekundární a opakované viktimizaci, zastrasování a odvetě; zdůrazňuje, že individuální posouzení musí být pravidelně přezkoumáváno, aby bylo možné rozhodovat o průběžných potřebách podpory, a že obětem by mělo být – s ohledem na existující poznatky o riziku traumatických reakcí – poskytnuto následné hodnocení v přiměřené lhůtě poté, co k trestnému činu došlo; připomíná, že individuální posouzení je nutné provádět zejména v případě obětí obchodování s lidmi a dětských obětí pohlavního zneužívání vzhledem k sociálním, fyzickým a psychickým negativním důsledkům, které tyto trestné činy mají; připomíná, že všechna individuální posouzení by měla zohledňovat genderové aspekty, neboť ženy a osoby LGBTQI, které se staly obětí násilí na základě pohlaví, vyžadují mimořádnou pozornost a ochranu kvůli vysokému riziku opakované viktimizace, a že je tedy nutné zajistit zvláštní opatření a odbornou podporu;

Podpůrné služby pro oběti

17. s politováním konstatuje obtíže, se kterými se setkávají oběti, pokud jde o přístup k podpůrným službám; odsuzuje skutečnost, že v některých členských státech nebyly podpůrné služby pro oběti dosud ustaveny; zdůrazňuje, že podpůrné služby pro oběti a práva by měly být zajištěny pro všechny oběti v celé EU a měly by být k dispozici i tehdy, jestliže ještě nebylo prokázáno, že je daná osoba obětí trestného činu, nebo před uskutečněním jakéhokoli úředního postupu nebo úkonu; vyzývá členské státy k poskytování a ke zvyšování počtu a zlepšování dostupnosti azylových domů pro ženy a ženských center, které poskytují asistenci ženám, které se staly obětí jakéhokoli typu násilí na základě pohlaví, a rovněž k zajištění toho, aby ženám, na kterých bylo spácháno násilí, nebylo nikdy odepřeno místo; trvá na tom, že je zapotřebí služby rozšiřovat, aby lépe splňovaly potřeby všech žen, zejména žen s různými postiženími

a žen z řad migrantů, včetně neregistrovaných migrantů; zdůrazňuje, že tyto služby by měly rovněž zahrnovat odbornou podporu pro osoby s bydlištěm v jiném státě, jako jsou poskytování informací a poradenství, doprovod k soudu a terénní služby; domnívá se, že azylové domy pro ženy by měly pomáhat všem ženám, které se setkaly s násilím v rámci úzkého svazku, a měly by být ženám a jejich dětem dostupné nepřetržitě a bezplatně, aby se ženy cítily bezpečně a byly schopny genderově podmíněné násilí oznamovat;

18. vyzývá členské státy, aby věnovaly zvláštní pozornost individuálnímu posuzování dětí a dětských obětí jakéhokoli trestného činu, především obchodování s lidmi i za účelem pohlavního vykořisťování, násilí na základě pohlaví, sexuálního zneužívání a vykořisťování; připomíná, že dětské oběti musí být vzhledem ke své zranitelnosti vždy považovány za osoby s potřebami zvláštní ochrany uvedenými v čl. 22 odst. 4 směrnice; zdůrazňuje, že péče o děti a mladé lidi, kteří se stali obětí trestného činu, musí probíhat tak, aby byla řádně zohledněna jejich zranitelnost;

Odborná příprava

19. zdůrazňuje, že mají-li být harmonizovány a standardizovány postupy v jednotlivých členských státech a má-li být zajištěno rovné zacházení pro všechny evropské občany, je zásadní, aby na úrovni EU vznikaly programy dalšího odborného vzdělávání;
20. vyzývá členské státy, aby poskytovaly specifickou odbornou přípravu osobám odpovědným za podporu obětí teroristických činů a aby za tímto účelem uvolnily nezbytné zdroje;
21. vyzývá Komisi a členské státy, aby zajišťovaly vzdělávací programy a vydávaly pokyny zohledňující genderové aspekty pro všechny odborníky jednající s oběťmi trestných činů, jako jsou právníci, policisté, státní zástupci, soudci, zdravotníci, sociální pracovníci a organizace občanské společnosti; vybízí členské státy, aby k těmto vzdělávacím účelům vhodně využívaly finanční prostředky EU; vyzývá členské státy, aby konkrétně zajistily, že budou dodržovat všechny povinnosti ohledně odborné přípravy policistů, aby policisté byli schopni lépe provádět individuální posouzení obětí, a to krátce po spáchání trestného činu; vyzývá členské státy, aby předcházely další viktimizaci nebo sekundární viktimizaci obětí trestných činů, aby tyto oběti měly informace o svých právech a službách, jež mohou využít, a aby se posílilo jejich postavení, což může pomoci omezit rozsah posttraumatické stresové poruchy; zdůrazňuje, že takováto odborná příprava by měla být zařazena i do širších vzdělávacích programů ve spolupráci s občanskou společností a nevládními organizacemi a že povinná a specifická odborná příprava by měla být pravidelně organizována pro všechny odborníky jednající s oběťmi zločinu s cílem zavést způsob myšlení vhodný s ohledem na specifika a potřeby jednotlivých typů obětí, pomoci odborným pracovníkům předcházet násilí a poskytovat vhodnou podporu zranitelným skupinám, jako jsou děti, ženy, které se staly obětí násilí na základě pohlaví, oběti obchodování s lidmi, osoby LGBTI a osoby se zdravotním postižením; připomíná, že odborná příprava personálu je nezbytným prvkem pro účinné uplatňování cílů této směrnice; domnívá se, že tato odborná příprava by měla zahrnovat pokyny ohledně způsobu, jak zajistit právo obětí na ochranu před donucováním, zneužíváním a násilím i právo na tělesnou i duševní nedotknutelnost; dále se domnívá, že všechna školení by měla

zdůrazňovat zásadu nediskriminace, která má ve směrnici klíčové postavení;

22. připomíná, že dětské oběti zločinu jsou obzvláště zranitelné, a proto je třeba věnovat zvláštní pozornost odbornému vzdělávání odborníků jednajících s oběťmi trestných činů spáchaných na dětech, zejména v případech pohlavního zneužívání a vykořisťování, s přihlédnutím k potřebám různých věkových skupin; zdůrazňuje, že tito odborníci by měli komunikovat způsobem zohledňujícím schopnosti dítěte;
23. vybízí Komisi, aby dodala mezinárodnímu dni obětí terorismu praktický obsah a pořádala alespoň dvakrát ročně mezinárodní setkání věnované především výměně zkušeností a osvědčených postupů mezi místními, regionálními a vnitrostátními orgány členských států a shromáždění svědectví obětí; domnívá se, že by to mělo přispět k rychlému, úplnému a jednotnému provedení směrnice, včasnému odhalení společných problémů s uplatňováním a k využívání procesu průběžného hodnocení toho, do jaké míry dokáže směrnice zvýšit povědomí o problému, a dále by to mělo obohatit projevy solidarity a institucionální a sociální podpory obětí o funkční rozměr;
24. zdůrazňuje skutečnost, že zdravotníci mají zásadní úlohu v odhalování obětí domácího násilí, neboť násilí na ženách páchané v rámci úzkého svazku má v dlouhodobém horizontu vliv na fyzické i duševní zdraví; vyzývá členské státy, aby zajistily, že zdravotníkům budou dostupné informace o podpůrných službách pro oběti a o právech obětí, a aby poskytovaly cílenou odbornou přípravu široké škále zdravotnických pracovníků, včetně praktických lékařů, lékařů specializovaných na urgentní medicínu, sester, asistentů, klinických sociálních pracovníků a přijímajících pracovníků tak, aby mohli obětem poskytovat účinnou pomoc, zejména pokud jde o násilí na základě pohlaví, čímž by zdravotníci mohli snáze odhalovat případy potencionálního zneužití a povzbudili by ženské oběti, aby se obrátily na příslušný orgán;

Přeshraniční rozměr

25. vyzývá členské státy, aby poskytly finanční a právní podporu rodinným příslušníkům v případech, kdy došlo k závažnému trestnému činu (například došlo-li k úmrtí nebo vážnému zranění oběti), který byl spáchan v jiném členském státě, než je stát, v němž má oběť bydliště, zejména v případech, kdy rodina nemá finanční prostředky na to, aby vycestovala do dotčeného členského státu na soudní projednání nebo uhradila psychologickou podporu či návrat oběti do vlasti;
26. žádá členské státy, aby zajistily větší flexibilitu úředních postupů a zrychlily proces postupování rozsudků ve věci násilí na základě pohlaví vydaných v určité zemi, zejména v případě mezinárodních párů, aby orgány zemí, z nichž manželé pocházejí, mohly v důsledku toho co nejdříve jednat a zabránit tomu, aby péče o dítě byla svěřena otci obviněnému v jiné zemi z násilí na základě pohlaví;
27. vyzývá Komisi a Radu, aby dále rozvíjely práva obětí, čímž si EU zajistí vedoucí úlohu v oblasti ochrany práv obětí;

Procesní práva

28. zdůrazňuje, že je důležité poskytovat bezplatnou právní pomoc a současně zajistit co nejnižší byrokratickou zátěž pro oběť;

29. vyzývá zejména k tomu, aby členské státy zavedly důvěrné a anonymní postupy pro oznamování trestných činů, především v případech sexuálního zneužívání a zneužívání osob se zdravotním postižením a nezletilých, s cílem monitorovat a vyhodnocovat počet oznámení a zajistit, aby oběti z řad neregistrovaných migrantů mohly podat trestní oznámení bez rizika následků souvisejících s jejich přistěhovalectvím;
30. vyzývá členské státy, aby posílily právní opatření v trestním řízení zaručující po celou dobu trvání trestního řízení ochranu dětským obětem, včetně zvláštních potřeb dětí, které se staly obětí násilí na základě pohlaví, a to především v případech, kdy matka dítěte byla zavražděna svým partnerem, a aby zajistily, že se jim po skončení řízení dostane pomoci a sociální a psychologické podpory, což pomůže zamezit tomu, aby byly dětské oběti vystaveny sekundární viktimizaci; vyzývá členské státy, aby v souvislosti s dětskými oběťmi posílily konkrétní opatření na zlepšení úlohy vnitrostátních telefonních linek pomoci vzhledem k tomu, že děti mají omezenou možnost podat samy oznámení;
31. vyzývá členské státy, aby při rozhodování o právu na péči o dítě a právu navštěvovat své děti zohledňovaly významné případy násilí na základě pohlaví, včetně domácího násilí, a domnívá se, že při poskytování služeb ochrany a podpory obětem by měla být zohledněna také práva a potřeby dětských svědků;
32. připomíná členským státům, že mají povinnost poskytovat bezplatné překladatelské a tlumočnické služby, a konstatuje, že nedostatek informací v jiných jazycích může představovat překážku pro účinnou ochranu obětí a formu jejich diskriminace;
33. naléhavě žádá Komisi a členské státy, aby se aktivně zapojily do informačních kampaní a úzce spolupracovaly s cílem zvýšit povědomí široké veřejnosti o právech obětí stanovených právními předpisy EU, včetně zvláštních potřeb dětských obětí; zdůrazňuje, že tyto kampaně sloužící ke zvyšování povědomí by měly být pořádány také na školách s cílem informovat děti o jejich právech a poskytnout jim nástroje, které jim umožní odhalit veškeré formy trestných činů, s nimiž se mohly setkat coby oběti nebo svědci; vyzývá Komisi nebo členské státy, aby pořádaly kampaně, které by nabádaly ženy a osoby LGBTQI, aby hlásily jakoukoli formu násilí na základě pohlaví, a tak se jim mohlo dostat ochrany a podpory, jakou potřebují;
34. vyzývá členské státy, aby sdílely osvědčené postupy pro přístup orientovaný na oběť ze strany policistů v rámci jejich každodenní práce;
35. vyzývá členské státy, aby se jak na regionální a vnitrostátní úrovni aktivně zapojily do kampaní na předcházení násilí na základě pohlaví a opětovné viktimizaci v soudnictví a sdělovacích prostředcích, a aby podporovaly kulturní změnu veřejného mínění s cílem zabránit postojům, které mají za cíl obviňování obětí nebo chováním, které mohou mít za následek další trauma pro oběti určitých trestných činů, jako je násilí založené na pohlaví nebo sexuální zneužívání; vyzývá členské státy, aby vybízely soukromý sektor, odvětví informačních technologií a média, aby využívaly svého potenciálu a podílely se na prevenci násilí na ženách a domácího násilí;
36. vyzývá členské státy, aby si vyměňovaly osvědčené postupy ohledně zavádění mechanismů, které mají oběti povzbudit k oznamování trestných činů, jimž byly vystaveny, a tento proces oznamování obětem usnadnit;

37. vyzývá členské státy, aby stanovily zvláštní opatření v případě útoku, který vede k velkému počtu obětí, s cílem umožnit velkému množství obětí účastnit se trestního řízení;
38. připomíná členským státům, že je třeba věnovat zvláštní pozornost riziku zastrašování a odvety a nezbytnosti chránit důstojnost a fyzickou integritu obětí, a to i v průběhu výslechu a podávání svědecké výpovědi, s cílem určit, zda by měly tyto osoby během trestního řízení využít ochranných opatření a do jaké míry;
39. zdůrazňuje význam toho, že je povinnost zajistit, aby byly oběti informovány o pokroku trestních řízení vedených proti pachatelům trestných činů, zejména v případech, kdy byl vynesena trest odnětí svobody nebo je trest odnětí svobody plněn;

Institucionální hledisko

40. vyzývá Komisi, aby splnila své oznamovací povinnosti stanovené ve směrnici;
41. zdůrazňuje, že jsou důležité relevantní rozčleněné srovnatelné údaje o všech trestných činech, zejména pokud se jedná o násilí páchané na ženách a obchodování s lidmi, s cílem zajistit lepší porozumění problému, prohloubit informovanost a posoudit a zlepšit opatření členských států na podporu obětí;
42. vyzývá Komisi, aby usilovala o odstranění právních a praktických nedostatků při provádění této směrnice prostřednictvím řádného vzájemného působení jednotlivých nástrojů EU na ochranu obětí, jako je směrnice 2011/99/EU o evropském ochranném příkazu, směrnice 2011/36/EU o prevenci obchodování s lidmi, boji proti němu a o ochraně obětí, směrnice 2011/92/EU o boji proti pohlavnímu zneužívání a pohlavnímu vykořisťování dětí a proti dětské pornografii a směrnice 2014/42/EU o zajišťování a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti v EU; vyzývá členské státy a EU, aby ratifikovaly a plně vymáhaly Istanbulskou úmluvu Rady Evropy¹ o prevenci a potírání násilí vůči ženám a dívkám a pro ochranu obětí a aby provedly tyto důležité nástroje soudržně s cílem zajistit, že budou moci oběti v celé Evropě požívat svých práv v plném rozsahu;
43. vyzývá Komisi, aby bylo její sledování a hlášení doplněno několika odvětvovými šetřeními, s cílem zajistit jednotné uplatňování směrnice tak, aby chránila všechny oběti bez ohledu na důvod viktimizace nebo konkrétní rysy, jako je rasa, barva pleti, náboženství, pohlaví, pohlavní identita, pohlavní vyjádření, sexuální orientace, pohlavní znaky, zdravotní postižení, status migranta nebo jiný status;
44. připomíná, že rodinní příslušníci obětí jsou zahrnuti do definice „oběti“, a vyzývá členské státy, aby vykládaly pojem „rodinní příslušníci“ – a další klíčové pojmy, jako jsou „zvláště zranitelné osoby“ – v širokém pojetí, aby zbytečně nedocházelo k omezení seznamu potenciálních držitelů práv;
45. vyzývá členské státy, aby zavedly opatření k zajištění toho, aby písemná a ústní komunikace byla v souladu s normami srozumitelného jazyka, uzpůsobeného osobám nezletilým a lidem se zdravotním postižením, v jazyce, kterému oběti mohou

¹ Viz usnesení Evropského parlamentu ze dne 12. září 2017 o uzavření Istanbulské úmluvy.

porozumět, tak aby oběti mohly být přiměřeně, srozumitelně a cíleně informovány před zahájením trestního řízení, v jeho průběhu i po jeho skončení o svých právech;

46. vyzývá členské státy, aby zajistily, aby v případě, kdy uplatnění práv je omezeno lhůtami, byly zohledněny prodlevy způsobené problémy s překladem a tlumočením;
47. vzhledem k tomu, že pronásledování je běžnou formou násilí na základě pohlaví, která si žádá konkrétní preventivní opatření, žádá sedm členských států, které ještě nepovažují pronásledování za trestný čin, aby změnilly své právní předpisy v tom ohledu, aby se pronásledování stalo trestným činem, jak požaduje článek 34 Istanbulské úmluvy, a to na základě příslušných ustanovení směrnice o právu na ochranu soukromí, právu na ochranu a zejména právu zamezit kontaktu s pachatelem nebo případně s dalšími možnými pachateli či spolupachateli;
48. žádá členské státy, aby zabránily další viktimizaci vyplývající z ponižování a útoků na čest oběti ze strany společenských skupin blízkých útočníkovi; připomíná, že tyto projevy představují další viktimizaci a neměly by být chráněny právem na svobodu projevu v souladu s čl. 10 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech a judikaturou Evropského soudu pro lidská práva¹;
49. vyzývá členské státy, aby zajistily provoz tísňové informační telefonní linky po útoku nebo aby ideálně zařadily tuto službu na seznam služeb poskytovaných na evropském čísle tísňového volání 112 a aby zavedly opatření k poskytování pomoci v cizím jazyce; vyzývá proto všechny členské státy, aby neprodleně provedly článek 22 směrnice o právech obětí do svých právních předpisů;
50. vyzývá členské státy, aby zajistily, aby v případě, že oběť teroristickému útoku nemá bydliště v členském státě, v němž k útoku došlo, daný členský stát v zájmu usnadnění pomoci oběti spolupracoval s členským státem, v němž má oběť bydliště;
51. vyzývá členské státy, aby zajistily nepřetržité a bezplatné vnitrostátní telefonní linky pomoci pro ženské a LGBTQI oběti násilí na základě pohlaví;
52. vyzývá členské státy, aby zaručily pomoc obětem prostřednictvím služeb podpory pro oběti před zahájením soudního řízení, v jeho průběhu a po jeho skončení, včetně psychologické podpory; zdůrazňuje důležitou úlohu občanské společnosti při podpoře obětí; domnívá se však, že vlády se nesmějí spoléhat při poskytování klíčových podpůrných služeb obětem pouze na nevládní organizace (dobrovolnictví); trvá na tom, že členské státy zajistí, aby navýšily financování a prostředky pro nevládní organizace působící v oblasti ženských práv a práv obětí a budování kapacit s cílem vytvořit mechanismy na podporu obětí, se zapojením donucovacích orgánů, zdravotních a sociálních služeb a občanské společnosti;
53. vyzývá členské státy, aby zajistily odborníky na podporu obětí terorismu v rámci přípravy reakce na mimořádné události, aby bylo zajištěno poskytování odpovídající podpůrné služby jak bezprostředně po útoku, tak i v dlouhodobém horizontu;
54. vyzývá členské státy, aby stanovily zvláštní opatření pro zajištění poskytování

¹ Senát, rozsudek ze dne 16. července 2009, Féret v. Belgie, C-573.

informací obětem, jež nemají bydliště na území členského státu, v němž byl teroristický útok spáchán; domnívá se, že tato opatření by se měla zaměřovat především na práva obětí s bydlištěm v jiném státě v souvislosti s trestním řízením a odškodněním;

55. vyzývá členské státy, aby za všech okolností potíraly beztrestnost a zajistily, aby pachatelé byli předáni spravedlnosti, tak aby se mohly oběti cítit chráněné; vyzývá dále členské státy, aby na meziodvětvovém základě spolupracovaly na odhalení a řešení systémových faktorů, jež přispívají k opakované viktimizaci osob v situacích zranitelnosti a/nebo těch, kdo čelí vysoké míře diskriminace, protože nečinnost by mohla mít vážný dopad na proces psychologického zotavení obětí;
56. vyzývá členské státy, aby zavedly právní mechanismy, které kriminalizují oslavování konkrétního teroristického činu v případech, kdy tak dochází k ponižování jeho obětí a způsobuje to sekundární viktimizaci obětí tím, že poškozují lidskou důstojnost a narušuje zotavování obětí;
57. domnívá se, že oběti terorismu musí zaujímat ústřední místo v evropské společnosti jako symbol obrany demokratického pluralismu; zdůrazňuje proto, že je třeba připravit konference, memoriály a audiovizuální materiály za účelem zvýšení povědomí evropských občanů a rejstřík evropských obětí k administrativnímu využití;
58. vyzývá členské státy, aby zajistily silnější ochranu obětí násilí na základě pohlaví, včetně sexuálního násilí, jako prostředku, jak zlepšit přístup ke spravedlnosti a rovněž zajistit účinnější trestní řízení;
59. připomíná specifičnost obětí teroristických útoků, které tvoří zvláštní kategorii a mají specifické potřeby; žádá Komisi, aby vypracovala zvláštní směrnici o ochraně obětí terorismu;
60. vyzývá členské státy, aby zaručily poskytování podpůrných služeb, jako je podpora a poradenství obětem traumatu a přístup k nezbytné zdravotní péči, včetně péče týkající se reprodukčního zdraví, v rámci cílené podpory obětí se zvláštními potřebami, jako jsou děti a ženy, které se staly obětí násilí na základě pohlaví, oběti obchodování s lidmi, osoby LGBTI a osoby se zdravotním postižením;
61. vyzývá členské státy, aby zavedly vhodné mechanismy kontroly kvality k posouzení toho, zda splnily požadavky na normy zohledňující genderové aspekty a vstřícné k ženám a dětem, pokud jde o opatření zavedená podpůrnými službami pro oběti s cílem povzbudit je k hlášení trestných činů a účinně chránit oběť;
62. vyzývá členské státy, aby pomohly obětem řešit právní, finanční a praktické otázky i riziko další viktimizace;
63. vyzývá Komisi, aby poukazovala na možné využití projektu financovaného EU nazvaného „Infovictims“, jako nástroje pro pomoc obětem informování je o trestních řízeních prostřednictvím různých metod komunikace, jako jsou brožury a letáky; domnívá se, že tento projekt posiluje sdílení osvědčených postupů za účelem informování obětí trestných činů;
64. vyzývá členské státy, aby vypracovaly koordinované mechanismy ke shromažďování

informací o obětech teroristických útoků, jež se odehrávají na jejich území, a prostřednictvím vytváření a rozvoje jednotných kontaktních míst, která by obětem poskytovala internetový portál a nouzové telefonní linky nebo jiné způsoby komunikace, jako je e-mail nebo nástroje multimediálních zpráv, které umožní přístup k zabezpečeným, individualizovaným, konkrétním a relevantním informacím podle potřeby uživatele, přičemž budou k dispozici důvěrné, bezplatné a snadno dostupné podpůrné služby; zdůrazňuje, že tato podpora musí poskytovat pomoc a podporu obětem terorismu v souladu s jejich zvláštními potřebami, jako jsou emocionální a psychologická podpora, podpora a poradenství a informace o veškerých právních, praktických nebo finančních záležitostech, musí pomáhat obětem při navazování spojení s různými správními orgány a, je-li to nezbytné, zastupovat je v tomto směru bezprostředně po útoku a během jakýchkoli trestních řízení, a pomoc při vnitrostátním uplatňování nároků na odškodnění;

65. vyzývá členské státy, aby přijaly vhodná opatření, která pokud možno zamezí útokům na osobní život oběti a rodinných příslušníků, zejména pokud jde o vyšetřovací činnost a během právních postupů;
66. vyzývá Komisi, aby učinila stávající portál e-Justice vstřícnější k uživatelům, který bude poskytovat stručné a srozumitelné informace obětem o jejich právech a postupech, které je třeba dodržet;
67. vyzývá členské státy, aby za plného dodržování svobody projevu zapojily sdělovací prostředky a novináře, aby přijali samoregulační opatření po teroristickém útoku s cílem zaručit ochranu osobního života obětí a jejich rodinných příslušníků a dále uznali hodnotu spolupráce se specializovanými službami na podporu obětí a pomoci obětem, pokud jde o to vyrovnat se s pozorností médií, jíž se jim dostává;
68. vyzývá členské státy, aby zavedly koordinační mechanismy, kterými zajistí účinný přechod podpory obětí z fáze okamžité, genderové aspekty zohledňující péče bezprostředně po trestném činu k dlouhodobější pomoci, pokud ji oběti potřebují; připomíná, že je třeba do tohoto procesu a ve všech fázích plánování, rozhodování a provádění začlenit místní a regionální orgány, které obvykle poskytují většinu služeb pomoci, jež oběti potřebují; zdůrazňuje, že tyto mechanismy by měly zejména zajistit, aby byly oběti svěřeny do péče dlouhodobých služeb, přičemž v různých fázích poskytují podporu různé organizace; domnívá se, že tyto mechanismy by měly obětem poskytovat podpůrné služby s přeshraničním rozměrem a měly by jim zaručit právo na informace, podporu a odškodnění v místě jejich bydliště, pokud k trestnému činu došlo v jiném členském státě, než je členský stát bydliště obětí;
69. vyzývá členské státy, aby v případě teroristického útoku zřídily koordinační středisko s cílem propojit organizace a odborníky s potřebnými odbornými znalostmi pro poskytování informací, podpory a praktických služeb obětem a jejich rodinám a rodinným příslušníkům; zdůrazňuje, že tyto služby musí být důvěrné, bezplatné a snadno dostupné pro všechny oběti terorismu a měly by zahrnovat zejména:
 - a) odbornou emocionální a psychologickou podporu, podporu v případě traumatu a poradenství konkrétně uzpůsobené potřebám obětem terorismu;
 - b) odborné rehabilitační služby napomáhající obětem, které utrpěly zranění nebo

- jinou újmu, aby si našly nová zaměstnání či změnily svou profesní dráhu;
- c) zprostředkování bezpečného virtuálního spojení obětí s dalšími oběťmi a s podpůrnými skupinami, které samy oběti vedou;
 - d) podpůrné služby v rámci komunit;
 - e) služby zaměřené na informování rodinných příslušníků o identifikaci obětí a jejich ostatků a na repatriaci ostatků;
70. s politováním konstatuje skutečnost, že oproti Istanbulské úmluvě je oblast působnosti směrnice o právech obětí omezenější, pokud jde o ochranu obětí násilí na základě pohlaví (včetně osob postižených mrzačením ženských pohlavních orgánů); vítá však existenci silnějšího mechanismu odpovědnosti směrnice ve vztahu k právům obětí a zdůrazňuje, že by tyto dva nástroje měly být propagovány společně, aby se maximalizovala ochrana nabízená obětem násilí na základě pohlaví;
71. vyzývá členské státy, aby poskytly odpovídající informační materiál a rovněž bezplatnou právní pomoc obětem terorismu, které jsou rovněž stranami trestních řízení tak, aby mohly získat rozhodnutí o odškodnění;
72. žádá Komisi, aby navrhla zřízení evropského fondu na podporu obětí teroristických činů;
73. vyzývá členské státy, aby zavedly:
- a) stálé specializované internetové stránky, na nichž budou přístupné všechny veřejné informace týkající se služeb podpory zavedených po teroristickém útoku, k němuž došlo v tomto členském státě a které by měly zahrnovat následující informace, které by měly být bezodkladně zpřístupněny: kontaktní údaje veškerých organizací odpovědných za poskytování podpory a informací obětem, rodinným příslušníkům a veřejnosti po teroristickém útoku a informace o útoku a opatřeních přijatých v reakci na tento útok, včetně informací týkajících se nalezení pohřešovaných osob a spojení se s nimi a opatření na pomoc obětem při návratu domů, což zahrnuje:
 - i. informace o způsobu, jak získat zpět jakékoli vlastněné předměty ztracené v důsledku útoku;
 - ii. informace o normálních psychologických reakcích obětí na útok, pokyny obětem ohledně způsobů, jak zmírnit veškeré negativní reakce, a informace o možných neviditelných zraněních, jako je ztráta sluchu;
 - iii. informace o tom, jak nahradit doklady totožnosti;
 - iv. informace o tom, jak získat finanční pomoc, odškodnění či příspěvky od státu;
 - v. informace o zvláštních právech obětí terorismu a jejich rodinných příslušníků, včetně práv v rámci trestního řízení, jak jsou stanovena ve směrnici o právech obětí;

vi. veškeré informace považované za nutné pro účely zajištění toho, že oběti jsou informovány o svých právech, bezpečnosti a službách jim dostupných;

- b) zřízení internetových stránek se soukromým přístupem obětem teroristických útoků a jejich rodinným příslušníkům, v jejichž rámci budou obětem poskytovány informace, které nejsou veřejnosti přístupné;
 - c) plány, jak informovat o situaci obětí rodinné příslušníky;
 - d) jednotné shromažďování informací o obětech všemi úřady a organizacemi odpovědnými za přijímání, péči a pomoc obětem; tyto informace se shromažďují v závislosti na potřebách všech organizací zapojených do reakce na teroristický útok a s cílem poskytnout podporu obětem a jejich rodinám;
74. vyzývá členské státy, aby zavedly vnitrostátní síť podpůrných služeb pro oběti, aby se tak posílila spolupráce mezi těmito organizacemi, a ustavily pracovní skupiny ke sdílení osvědčených postupů, vytvoření školicích kurzů a zlepšení komunikace mezi orgány a oběťmi trestných činů;
75. vyzývá Komisi, aby zahájila dialog s členskými státy s cílem snížit očividné rozdíly¹, které existují ve finančním odškodnění poskytovaném jednotlivými členskými státy obětem teroristických útoků;
76. zdůrazňuje, že je velmi důležité, aby členské státy reagovaly na oběti trestného činu s respektem, citlivě a profesionálně, aby se tak podporovala odvaha obětí trestného činu obrátit se na zaměstnance orgánů vymáhání práva nebo zdravotnických zařízení;
77. naléhavě vyzývá členské státy, aby zajistily plnou dostupnost čísla tísňového volání 112 pro osoby se zdravotním postižením a zvýšení povědomí o této lince pomocí informačních kampaní;
78. znovu opakuje svou výzvu Komisi, aby co nejdříve předložila evropskou strategii pro předcházení veškerým formám genderově podmíněného násilí a boj proti němu, která by měla obsahovat závazný právní akt, kterým by podpořila členské státy při prevenci a odstraňování všech forem násilí na ženách a dívkách a genderově podmíněného násilí; znovu vyzývá Radu, aby aktivovala překlenovací ustanovení, tj. aby jednomyslně přijala rozhodnutí o tom, že násilí páchané na ženách a dívkách (a jiné druhy genderově podmíněného násilí) představuje oblast trestné činnosti podle čl. 83 odst. 1 SFEU;
79. vyzývá členské státy, aby zřídily mechanismy pro vymáhání výplat přiměřeného odškodnění na pachatelích;
80. vyzývá členské státy, aby řádně účinně, s dostatečnými finančními a ekonomickými zdroji a v plné spolupráci s Komisí a jinými relevantními aktéry včetně občanské společnosti uplatňovaly veškerá ustanovení směrnice o právech obětí;
81. vyzývá Komisi, aby do Evropského programu pro bezpečnost zahrnula zajištění osobní

¹ Vnitrostátní finanční odškodnění sahá od jednoho symbolického eura v některých členských státech k 250 000 EUR a více v jiných členských státech.

bezpečnosti a ochranu všech jednotlivců před genderově podmíněným a interpersonálním násilím;

o

o o

82. pověřuje svého předsedu, aby předal toto usnesení Radě, Komisi a vládám a parlamentům členských států.

INFORMACE O PŘIJETÍ V PŘÍSLUŠNÉM VÝBORU

Datum přijetí	26.4.2018
Výsledek konečného hlasování	+: 42 -: 4 0: 2
Členové přítomní při konečném hlasování	Asim Ademov, Jan Philipp Albrecht, Beatriz Becerra Basterrechea, Malin Björk, Vilija Blinkevičiūtė, Michał Boni, Caterina Chinnici, Anna Maria Corazza Bildt, Rachida Dati, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Cornelia Ernst, Tanja Fajon, Nathalie Griesbeck, Sylvie Guillaume, Monika Hohlmeier, Sophia in 't Veld, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Eva Joly, Dietmar Köster, Agnieszka Kozłowska-Rajewicz, Barbara Kudrycka, Florent Marcellesi, Louis Michel, Angelika Mlinar, Claude Moraes, Maria Noichl, Ivari Padar, Marijana Petir, Pina Picierno, Judith Sargentini, Branislav Škripek, Michaela Šojdrová, Helga Stevens, Ernest Urtasun, Udo Voigt, Josef Weidenholzer, Kristina Winberg, Anna Záborská
Náhradníci přítomní při konečném hlasování	Carlos Coelho, Andrejs Mamikins, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Evelyn Regner, Elissavet Vozemberg-Vrionidi, Julie Ward
Náhradníci (čl. 200 odst. 2) přítomní při konečném hlasování	Francisco Assis, Esther Herranz García, Verónica Lope Fontagné, Patricija Šulin

JMENOVITÉ KONEČNÉ HLASOVÁNÍ V PŘÍSLUŠNÉM VÝBORU

42	+
ALDE	Beatriz Becerra Basterrechea, Nathalie Griesbeck, Sophia in 't Veld, Louis Michel, Angelika Mlinar, Maite Pagazaurtundúa Ruiz
EFDD	Kristina Winberg
GUE/NGL	Malin Björk, Cornelia Ernst
PPE	Asim Ademov, Michał Boni, Carlos Coelho, Anna Maria Corazza Bildt, Rachida Dati, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Esther Herranz García, Monika Hohlmeier, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Agnieszka Kozłowska-Rajewicz, Barbara Kudrycka, Verónica Lope Fontagné, Patricija Šulin, Elissavet Vozemberg-Vrionidi
S&D	Francisco Assis, Vilija Blinkevičiūtė, Caterina Chinnici, Tanja Fajon, Sylvie Guillaume, Dietmar Köster, Andrejs Mamikins, Claude Moraes, Maria Noichl, Ivari Padar, Pina Picierno, Evelyn Regner, Julie Ward, Josef Weidenholzer
VERTS/ALE	Jan Philipp Albrecht, Eva Joly, Florent Marcellesi, Judith Sargentini, Ernest Urtasun

4	-
ECR	Branislav Škripek
PPE	Marijana Petir, Michaela Šojdrová, Anna Záborská

2	0
ECR	Helga Stevens
NI	Udo Voigt

Význam zkratek:

+ : pro

- : proti

0 : zdrželi se